

Prvá kapitola

Bolo o desať minút desať a za bežných okolností by som sa usilovala uchmatnúť si dobrú stoličku na skupinovom sedení. O takéto veci sa človek staral v zariadení ako Dom života. Domnievala som sa, že to bolo mojím spôsobom dobre. Výzva spočívala v snahe nájsť stoličku čo najďalej od Starého doktora a nesediť príliš blízko Veľkého smradúcha, inak tajne známeho ako VS. Volal sa Ben a bol jediný chlapec v oddelení D Domu života, ktoré bolo určené ľuďom spôsobujúcim si rezné rany a samovrahom. Páchol ako moč varený štyridsať minút pred štvrtou nadránom. Nikto by nechcel vedľa neho sedieť celú hodinu. Teda, bol veľmi milý a párkrát sme sa príjemne porozprávali, no vdychovanie jeho výparov celú hodinu mohlo spôsobiť poškodenie mozgu. Niekedy to bolo s logistikou ťažké, a preto som prichádzala skôr a čakala. Rada som si všetko plánovala.

V ten deň som sa však na skupinovom sedení nechystala zúčastniť. Namiesto toho som mala letieť domov do New Jersey, prvýkrát, odkedy som pred tristo štyridsiatimi piatimi dňami prišla do Idaha. Lietadlo odlietalo podľa vreckových hodiniek, ktoré mi zanechal otec, presne

o šesť hodín, deväť minút a tridsať sekúnd. Hodinky boli staré, ale verila som im. Otec bol mŕtvy, no stále som mu verila väčšmi ako hocikomu inému, koho som poznala. A jeho hodinkám som verila určite oveľa viac ako leteckým spoločnostiam a letovým poriadkom, ktoré takmer nikdy nedodržiavali. Tým som sa však v tej chvíli nemohla znepokojovať. Fakt bol, že som opúšťala Dom života, môj domov ďaleko od domova za posledný rok, presne o šesť hodín a deväť minút. Tik-tak, tik-tak.

Bývala som v ústave, pretože pred rokom som mala „incident“. Odborníci, inak známi ako moji lekári, ho označili za *pokus o samovraždu*. So Starým doktorom (bol tam najvyšší z najvyšších a súčasne môj lekár) sme sa nezhodli na tom, že išlo práve o toto. Možno to bolo sebapoškodenie reznými ranami alebo som iba chcela, aby mi matka venovala pozornosť. Nad týmito dvomi teóriami sme uvažovali posledný rok.

„A kým sa zhodneme na tom, čo sa stalo,“ hovorieval veľakrát doktor, „môžeš to nazývať, ako chceš.“

O dve hodiny, o dvanástej, aby som bola presná, som mala nasadnúť na autobus a odísť odtiaľ navždy. Posledných šesť mesiacov som hromadila *postupové body* – rozprávanie na sedeniach dva body; radenie iným dievčatám tri body; komunikácia a podelenie sa o názory počas nepovinných spoločenských aktivít päť bodov. To všetko som robila v dobrej viere s jediným cieľom. Bola ním sloboda. Body sa zbierali a bolo ich dosť, aby som si zaslúžila týždňový výlet na Vianoce za rodinou.

Lekári nevedeli, že všetko bola lož. Všetko, čo som robila, každé ahoj doktorovi Crimshawovi a doktorovi Galusovi, každá viditeľná priateľská služba mojim spolubý-

vajúcim Beth, Sam a VS, každé falošné odhalenie, s ktorým som sa s jednou či dvoma slzičkami zverila Starému doktorovi, slúžilo tajnému plánu.

Toto by ste mali vedieť: Podvečer som mala sadnúť do lietadla, no nechystala som sa dôjsť domov. Moje telo malo pristáť v New Jersey, ale ja, tá nehmotná časť, čo v ňom žije, duša, ak to musí byť, tá nemala pristáť. Keď svetlá pohasnú a všetci nakrátko zadriemu, chcela som si odopnúť bezpečnostný pás, rýchlo odkráčať na toaletu, zjesť za hrsť kryptonitu a zaspáť. Navždy. A keď sa po pristátí budú všetci hnať za svojou batožinou a hľadať smerové tabule k pozemnej doprave, mala som pokračovať vo svojom lete do zabudnutia.

Druhá kapitola

Moje klamanie priateľom a lekárom nebolo úkladné ani sebecké, iba pragmatické a nevyhnutné na dosiahnutie cieľa. Ako som už povedala, bola som plánovačka, a ak som nevedela presne, čo ma čaká, posrala som sa. Pravdepodobne preto som tam bola. Život nemožno plánovať, takže som bola neprestajne posratá. V jednom okamihu bolo všetko dobré, v nasledujúcom niekto zomrel, ochorel alebo sa prestal s vami kamarátiť. Na nikoho a na nič sa nedalo spoliehať, čo sťažovalo plánovačom život.

To bolo vlastne na tom večere najlepšie. Vedela som presne, čo bolo predo mnou. Plánovanie tých udalostí, očakávanie konečnosti a precíznosť boli najlepšie sedatívum, aké som kedy užila.

Ako som prišla na svoj plán?

Napadol mi pred vyše šiestimi mesiacmi. V noci sa mi snívalo, že letím v lietadle k mliečno-modrej čiare, čo oddeľuje zemskú atmosféru od vesmíru. Cez okno lietadla to vyzeralo ako štvorček neba. V sne som premýšľala o tom, že *Tam musí byť Boh*. Let trval celú večnosť, rútili sme sa čoraz bližšie k vesmíru, no nikdy sme v skutočnosti neopustili atmosféru. Na palube lietadla neboli ďalší

pasažieri. V kabíne neboli nijaké letušky a všetky skrinky boli otvorené a prázdne. Opakovane sa ozýval kapitánov hlas, ktorý žiadal letušky, aby sa pripravili na pristávanie. Lietadlo letelo vyššie a vyššie. Začalo sa triasť. Najprv iba trochu, potom rýchlejšie, no nekričala som ani som sa ne bála. Pevne som zvierala bezpečnostný pás a sledovala obzor s mliečno-modrou oblohou pred sebou, mimo môjho dosahu. Cítila som sa bezpečne, ako keď som bola ešte malé šťastné dieťa, predtým ako sa všetko zmenilo, predtým ako sa otec zabil. Zdalo sa, že lietadlo bude takto letieť donekonečna, no vtedy náhle začalo špirálovito klesať k zemi. Pokúsila som sa zakričať, ale nevydala som ani hlások. Tesne pred nárazom všetko sčernelo.

Prebudila som sa celá zadychčaná, zaliata studeným potom, sama v izbe. Ešte vždy som sa cítila omámená zo sedatív. (Zrejme by som mala spomenúť, že predchádzajúci deň som mala ďalší incident a lekári ma nadopovali sedatívami, aby som sa upokojila.) Akoby mi Boh alebo niekto či niečo prostredníctvom sna doručili odkaz: Už nijaké incidenty. V srdci som vedela, že prvý i druhý incident bol polovičatý, nepravý pokus skončiť so všetkým. Práve preto by som nikdy nedovolila lekárom, aby mi hovorili niečo iné. Samovražda vyžaduje ozajstné úmysly, aké som nikdy nemala. Prvýkrát som chcela, aby ma matka našla s nožom, plakala a bedákala nad mojím osudom tak ako nad otcovým a babičkiným. V ten deň som však nemala v úmysle zomrieť. Druhýkrát, nuž, povedzme len toľko, že časť personálu sa nad mojím chabým pokusom zasmiala. Na ďalší deň sa už nemali smiať a ne napadlo by im, že môjmu úsiliu chýbala genialita.

Pochádzala som z rodiny depresívnych ľudí a samo-

vrahov, počínajúc starou matkou a pokračujúc otcom. V čase prvého incidentu som túžila po výnimočnosti, ktorú nadobudli ich životy po ich odchode, keď všetci dokonenečne hovorili o boji a dramatickom konci, no nevedela som, či mám odvahu nasledovať ich. Prvé dva neúspešné pokusy mi potvrdili, že ju mám, a potrebujem len plán, ktorý nedovolí, aby ma niekto zachránil.

Po prebudení zo sna som si bola istá, že som ho našla. Vedela som presne, čo musím robiť, aby som ušla z Domu života a ukončila svoju biednu, strastiplnú existenciu.

Bolo to veľmi jednoduché. Spomínam si, že sa mi do tváre vkradol nepatrný úsmev a moje svaly sa naťahovali nezvyčajným spôsobom. Prekvapilo ma to, tá radosť z uvedomenia a plánovania. Stále som nevedela, prečo mi to nikdy predtým nenapadlo. V to ráno som však začala pracovať na svojom pláne, ktorý bol taký veľkolepý a jednoduchý ako všetky ostatné.

Rozhodla som sa byť dobrá, skvelá, lepšia ako ktorýkoľvek pacient, čo kedy skončil medzi múrmi ústavu. Chcela som sa usmievať, rozprávať, utešovať, zdôverovať sa, poslúchať. A nazbierať dosť bodov, aby som si zaslúžila výlet domov. Bolo mi jedno, či to bude na týždeň. Len čo sa dostanem na palubu lietadla, budem slobodná, preč od lekárov, sestričiek, sprievodcov, pacientov, matky, spomienok, úzkosti i obáv. Budem sa slobodne pohybovať po kabíne. Slobodne vojdem na toaletu, zamknem dvere a predávkujem sa tabletkami. Budem slobodná v rozhodnutí zomrieť. Radšej ako žiť v zabudnutí a ničote.

Keď som v to ráno pred šiestimi mesiacmi ležala v posteli, vedela som, že som vymyslela plán, ktorý bude fungovať.